

Handelingen der Staten-Generaal.

BIJVOEGSEL, behoorende tot het *Nieuw Amsterdamsch Handels- en Effectenblad*, van
Donderdag, 12 Junij 1862, N. 160.

De Memorie van Beantwoording tot het wetsontwerp tot **HERLEVENING VAN HET TARIEF VAN REGTEN OP DEN IN- EN DOORVOER** leest men:

In het verslag wordt het gevoelen van vele leden vooropgezet, dat bij tot een nieuw tariefverlag van Nederland nog niet zou zijn. De toestand van het binnenland en de betrekkingen met het buitenland worden ter verdediging van dat gevoelen in bewijzing gebragt. Desezelfde aanmerking is sedert de wetsvoordragt van 1857 telkens bij ieder tarief-ontwerp gemaakt. Telkens is daarop antwoord, en de Regering zou zich bijna ontslagen kunnen achten, indien zij op nieuw te bevestigden; te meer nog, omdat deze in verband met juistheid is wederlegd. De Regering moet niettegenwoordig voortdurend uit het oog hebben te worden gehouden, dat de voordragt in de eerste plaats ook uit de wettelijke grondslag voortvloeft. Dese is in het breede op nieuw aangewezen in de Memorie van Toelichting van de voordragt, op 19 Junij 1860 aan de Kamer ingezonden (1860—1861, N. X).

De Regering is bedoogd dat, hoewel naar de letter als naar de bedoeling van de wet van 19 December 1857 (*Staatsblad* N. 174), een tariefverlag gevorderd wordt. Nu is het zeer verklaarbaar dat zij, die de billigheid der voordragt beweren, deze wettelijke verplichting geheel laten en met stilzwijgen voorbijgaan, want hun wensch, dat bestaande tarief niet herzien worde, is bestaand met den wettelijk wet overeen te brengen; maar de Regering mag niet nalaten, er op de aandacht op te vestigen. De inhoud van de eerste alinea van § 1 van het verslag zou moeten besluiten, dat de leden, die de onbilligheid der voordragt beweren, zich een keer ophoort voorstelling maken van het voorgeschiede ontwerp; want om het onbillige van de tegenwoordige tariefverlag te betoogen, wijzen zij aan wanneer, naar hun gevoelen, het billijk zal komen, om de laatste hand aan de opheffing van alle bescherming te slaan. De Regering geeft gaarne toe, dat de laatste hand aan de opheffing van alle bescherming in der bestaanden toestand nog kan gelegd worden, maar zij betuigt niet te bejagen hoe men kunnen aanmerken, dat met dit wetsontwerp de laatste hand aan bescherming zou worden geslagen. Elk invoerrecht is beschermend, en het slechts vrije artikelen betreft, welke ook binnenslands voortgebragt; maar behoort het nog bespeld te worden, dat de Regering geen voorstel doet, om nu reeds die invoerrechten te vernietigen? Wordt dus door de voordragt de laatste hand aan de opheffing van alle bescherming, en kan dit derhalve de daarbij aangevoerde beschouwingen een grond zijn voor de billigheid van het aanhangige wetsontwerp?

De bewering, dat men zich bovendien door een nieuwe verlag van het tarief nog veel meer de gelegenheid afsnijdt, om doormid van tractaten voor de inlandse nijverheid een billijke weder-igheid te bedingen, kan voortz allen uitsaan van hen, die de billige wetgeving uit het oog verliezen. Het ligt toch in het belang der wet van 1 September 1854 (*Staatsblad* N. 126), om zoo mogelijk tractaten te sluiten, waarbij aan eenen vreemden Staat afvaardigingen worden toegestaan. Zoodanige tariefverminderingen moeten immers onmiddellijk algemeen worden toegepast. De waarde van die tractaat-begunsugingen wordt daardoor aanmerkelijk verminderd, en de groote kracht gebroken, welke vroeger in de aangaan van soortgelijke verbindingsen gelegen was. Om op de wijze voordragen van vreemde Staten te verkrijgen zou men dus eenen stap terugwaarts moeten doen en op de wet van 1854 terugkomen. Bovendien zijn de bestaande invoerrechten reeds nu te hoog. Bovendien zijn de bestaande invoerrechten reeds nu te hoog. Bovendien zijn de bestaande invoerrechten reeds nu te hoog.

Voor de onderhandelingen met Frankrijk kan dan ook in dit ont- geen bezwaar gelegen zijn. Integendeel, hetzelve kan voor de Franche regering ten bewijs strekken, dat de invoer van Fransche producten hier te lande minder belemmerd wordt dan in an- dere Staten, waarmede Frankrijk heeft gecontracteerd. Hetgeen men erbij opmerkt omtrent de intrekking van art. 1 der wet van 8 Augustus 1850 en van de wet van 19 Junij 1845 schijnt van niet gering gewigt, wanneer men nagaat t geen in de Memorie van Toelichting reeds is gezegd, dat namelijk zonder die intrekking de vrij- handeling nog slechts kracht zou behouden voor specerijen en tabak. De Regering betwijfelt daarom, of het thans voorgedragen ontwerp de handen veel meer zal binden in het bedingen van voordelige voor- deelen dan aan Nederland bij het zoongunstig tractaat van 1840 zijn toegekend. Zij acht het overigens niet in het belang der onder- handelingen, over een handelsverdrag met Frankrijk bij dit ontwerp daaromtrent meer mede te deelen, evenmin als zij dit raadzaam heeft geoordeeld bij de Memorie van Toelichting.

§ 2. De klacht over de buitengewone schraalheid van de Memorie van Toelichting schijnt ongegrond, waar men zelf op den voorgrond stelt, dat, bij de bekendheid van het onderwerp, om der beknoptheid wille het algemeen naar vorige verlagen wordt verwezen. De Regering is van hetzelfde beginsel uitgegaan, en heeft gemeend menige belangrijke afwijking van het bestaande sender toelichting te kunnen voorbijgaan,

daar alles reeds herhaaldelijk en in de gewisselde stukken en bij de beraadslagingen in 1859 breedvoerig is behandeld.

De vermoedelijke staat van opbrengst is niet overgelegd, omdat, zoo als in het verslag te regt is opgemerkt, daaraan weinig waarde te hechten is. Alleen gelooff de Regering te kunnen verzekeren, dat het totaal- cijfer van de opbrengst der regten naar dit tarief niet lager zal zijn dan het cijfer, dat nu geheven wordt.

Vele leden hadden gaarne iets vernomen van de denkbeelden en voorhemens des tegenwoordigen Ministers betreffende wijzigingen, in het belastingstelsel te brengen. De Regering had gemeend, zich daar- van bij deze gelegenheid te kunnen onthouden, deels omdat die wijzi- gingen in geen zoo direct verband staan met dit tarief, deels omdat eene gedachtenwisseling daarover, bij de behandeling van dit ontwerp, tot geenerlei praktisch resultaat leiden kon, en deels ook omdat de weg bekend is, dien de Minister wensch is in te slaan met betrekking tot de verbetering van ons belastingstelsel. Als lid der Kamer heeft hij daaromtrent zijne meening uitgesproken, en hij heeft tot nog toe geene aanleiding gegeven om te veronderstellen, dat zijne inzichten zouden veranderd zijn; nu hij geplaatst is aan het hoofd van het Departement van Financiën. Thans echter, nu vele leden verklaren, dat zij tsnog op eenige inlichtingen hoogen prijs stellen, wil de Regering gaarne te kennen geven, dat onder de voorstellen, die zij in de volgende zitting wensch is te doen, behooren de afschaffing van de belasting op de brandstoffen en eene geheel hervorming van de patentbelasting, waardoor die belasting op billijke grondslagen zal gevestigd worden, ook ten opzichte van handelen nijverheid. Daaren- boven meent ook de Regering, dat de suikerbelasting verbetering versicht en dat de schatkist daarvan meerdere voordeelen trekken moet. Reeds worden dan ook de eerste stappen gedaan, om daartoe te geraken; maar de zaak is zoo ingewikkeld en eischt zulk een veel- zijdig onderzoek, ook omdat de belangen der industrie moeten wor- den in het oog gehouden, dat de Regering vertrouwt, dat men zich voor het oogenblik met de gedane mededeeling zal tevreden stellen.

§ 3. Het is der Regering aangenaden te vernemen, dat de meer- derheid der leden op nieuw genogd is naar zegel aan de wat den vorm betreft in menig opzigt verbeterde voordragt te hechten. Vele leden meenden evenwel, dat de Regering niet ver genoeg ging, en wezen daarom op de artikelen aardewerk, glaswerk en olie, als voor- loepig nog te sterk beschermd, en op granen, linnens, kaas en stroop, waarbij een stap achterwaarts zou worden gedaan. Glaswerk schijnt hier minder juist te zijn vermeld; het ontwerp belast dit slechts met het normaalrecht van 5 pCt.

Hetgeen sommigen der bovenvermelde leden als een euvel van de wetsvoordragt hebben gekenmerkt, van te veel of te weinig te doen, bewijst naar het oordeel der Regering juist, dat zij den veiligen mid- denweg heeft gehouden tusschen de uitersten: hen die van geen ver- dere nadering tot een zuiver fiscaal regt willen hooren, en hen die meenen of dat het in aller belang zou wezen, thans de laatste hand aan het tarief te slaan, of dat, zelfs bij een trapsgewijze afdaling, de stap wat grooter had moeten genomen zijn.

De Regering erkent, dat sijn in de voordragt veelvuldige afwijkingen voordoende van de aangenomen uniformregten, maar kan niet toegeven dat die afwijkingen willekeurig of anomalien zouden genoemd moe- ten worden.

Het is niet bevreemdend, dat met betrekking tot dit onderwerp geen regel kan worden aangenomen, zonder dat daarop vooreerst nog een- tal van uitzonderingen moet worden toegelaten. De bijzondere toestand door vroegere tariefwetgevingen in het leven geroepen, maakt het voor vele artikelen moeilijk, een gestelden regel, hoe wenschelijk ook, met volle gestrengheid toe te passen. De overgang uit dien toestand vereischt zoo veel te meer uitzonderingsbepalingen, naar mate de daarbij betrokken onderwerpen buitengewoon verschillend en veelsoor- tig zijn. De gronden voor die afwijkingen zijn echter telkens bij de artikelen vermeld, en de Regering meent daaraan te mogen verwijzen, ook voor zooveel kaas, kalk, gelooide huiden en leder betreft.

Zowel het regt op de granen als de vrijdom van de rijst is in de me- morie van toelichting en in de vroeger gewisselde stukken geregtaard. Dat het verschil ten opzichte der beide artikelen stelselmatigheid zou verraden kan de Regering niet toegeven. Op den regel, om de eerste voedingsmiddelen geheel vrij te stellen, is voor granen en meel, uitsluitend aan behoefte der schatkist, eene zeer beperkte uitzon- dering gemaakt. Tegen het uitbreiden van deze uitzondering ook tot de rijst, waartoe de Regering anders wellicht gezind ware geweest, be- staat echter een dubbel bezwaar, dat dit artikel, met ongebroken lading aangevoerd uit onze bezittingen, tot op dit oogenblik geheel vrij van regten was; en dat de industrie der pelmolens, welke onder de bestaande wetgeving zijn oprigtig om voornamelijk ook voor het buitenland rijst te pellen, daaronder zouden lijden. Van daar het verschil in behande- ling. Daarin kon evenwel geen voldoende reden gevonden worden om ook het regt van f 1.50 op het laat graan te laten varen; een regt hoogst onbeduidend op zich zelf, doch voor de opbrengst aan de schatkist van gewigt. Hetgeen daarover aan het slot der paragraaf wordt gezegd ter verdediging van dat invoerrecht beaamt de Regering volkomen. Zij voegt er alleen nog dit bij, dat, zoo onder de werking van het nieuwe tarief de opbrengst der invoerrechten in het algemeen mogt blijken die der laatste jaren te boven gaan, de Regering niet zal aarselen om in de eerste plaats den vrijdom ook voor de granen voor te stellen. Bij de onzekerheid, welke bij elk nieuw tarief omtrent die opbrengst onver- mijdelijk bestaat, acht de Regering zich echter niet verantwoord eene bane prijs te geven, welke door een uiterst onbeteekenend regt op gran- kan verkregen worden, zonder hetzij het algemeen belang, hetzij den graanhandel te schaden of te belemmeren.

§ 4. Twee punten, in dese paragraaf van het verslag behan- deld, heeft de Regering met genoegen gezien, vooreerst dat de

meerderheid op nieuw haren bijval heeft geschonken aan de hef- fing van het invoerrecht naar de waarde, zoo als die in het ontwerp is voorgesteld; en ten andere, dat het grootste getal leden zich met de intrekking van het vroeger art. 7 vereenigde. De Regering mag sich ontslagen achten, thans bij herhaling in het breede de heffing van het invoerrecht naar de waarde te verdedigen. De sedert 1857 met de Ka- mer gewisselde stukken, de beraadslagingen omtrent een vroeger ta- riefontwerp zoowel in de Eerste als in de Tweede Kamer der Sta- ten-Generaal, en hetgeen thans weder in dit verslag is opgenomen, hebben dit punt tot zoodanige klaarheid gebagt, dat het overtol- lig zou kunnen heeten daarbij nog iets te voegen. De bezwaren tegen de heffing van de waarde, ook thans te berde gebragt, leveren niets nieuws op, en de Regering zou in noodeloze herhalingen moeten vallen, wilde zij die bezwaren op den voet volgen en wederleg- gen. Zij meent daarom naar al het voorgaande te dien opzichte te mogen verwijzen, doch wensch niettemin nog slechts eene omstandigheid te herinneren, naar aanleiding van het gezegde in het verslag van de te- genstanders van het heffen der invoerrechten naar de waarde, dat dit stelsel op soortgelijke gronden als door hen zijn aangevoerd in de meeste Staten van Europa niet aangenomen zou zijn. Het is waar, tot nog toe vindt men in de tarieven der meeste Europeesche Staten het gewigt als maatstaf van heffing der invoerrechten; maar als gevolg daar- van tevens eene verdeling der goederen in zoo ontzettend veel catego- rien, elk met een verschillend regtenbedrag, dat de heffing daardoor voor den belastingchuldige en den belastingheffer beide de grootst mogelijke moeilijkheid oplevert, terwijl, niettegenstaande die veel- vuldige onderverdeling der goederensoorten, men nog niet eens in staat is de onbillijkheid weg te nemen, welke bij de heffing naar het gewigt zoo onverdedigbaar ten nadeele van de minste waarde hebbende goederen blijft bestaan. Deze moeilijkheid en onbillijk- heid werden dan ook sedert de laatste jaren dermate gevoeld, dat in de verdragen, welke Frankrijk met België en Engeland onlangs heeft gesloten voor den invoer in de beide eerste Staten, van welke men zeker niet zal zeggen dat zij in het vrijhandelstelsel te ver- gaan, een buitengewoon groot aantal artikelen, in plaats van naar het gewigt, naar de waarde zijn belast. Wil men weten op welke gron- den de Belgische regering die regten naar de waarde door den wetge- ver heeft zien bekrachtigen, men lese in de memorie van toelichting op het Fransch-Belgisch handelsverdrag onder ander het volgende op het artikel aardewerk:

"Raisones. Peut-être un tarif au poids eut-il présenté quelques avan- tages, mais l'expérience, confirmée par une étude très attentive de la matière, a prouvé que toute classification spécifique des poteries aboutit à des difficultés telles, que même au prix de subdivisions infini- nies, il est impossible d'établir une nomenclature méthodique de ses produits".

Wollen manufacturen. "L'avant projet de 1856 proposait une tari- fication d'après le degré de finesse; l'enquête a fait abandonner cette idée. L'établissement d'un tarif simple et bien approprié offre pour cet article de très grandes difficultés. C'est ce qu'a fait ressortir surtout la chambre de commerce de Verviers, dont la compétence en cette ma- tière ne peut être récusée. Elle donnait la préférence à un tarif d'après la valeur et c'est à cette combinaison que le gouvernement s'est rallié".

Glaswerk. "Des objets en verre ou cristal taillés, gravés ou colorés, forment la verrerie fine. Un tarif spécifique pour des articles dont le prix par rapport au poids varie du simple au double, eut été trop inégal dans l'application: on a jugé préférable de taxer cette classe à la valeur".

Uit het bovenstaande kan alsoo blijken, dat men in de bovenge- noemde Staten het stelsel van heffing naar het gewigt verlaat, en de Regering kan dus zeker niet op grond van hetgeen daar plaats vindt komen tot de slotsom der overweging, welke de tegenstanders van den maatstaf der waarde in het verslag als de hunne opgeven.

§ 5. Erven als vroeger reeds is gezegd, zal de Regering de herziening der algemeene wet van 26 Augustus 1822 (*Staatsblad* N. 88) in over- weging nemen, maar ook zij acht dit ontijdig, zoolang niet een nieuw tarief van in- en uitvoerrechten is tot stand gebragt.

§ 6. De oeconomie der wetsvoordragt heeft op nieuw aan zeer vele leden stof tot aanmerking gegeven. In alle vroegere tariefwetten kwa- men de zoogenaamde renvoojen voor aan den voet der wet. Dik- walf is toen gebleken, dat bij het raadplegen van het tarief in het *Staats- blad* de renvoojen over het hoofd zijn gegaan. Om dit te voorkomen worden nu de renvoojen overgebragt naar de artikelen selve aan het tarief, waarheen vroeger slechts werd verwezen. Bij eiken post vindt men zoo doende in het tarief zelf al de renvoojen, die tot dat artikel be- hooren en vroeger op verschillende plaatsen aan den voet van het tarief moesten gezocht worden. Bij uitzondering is men echter nog verplicht geweest om, uit hoofde van het groot aantal renvoojen tot een en- kel artikel behoorende, zoo als bij kramery, die nog aan den voet van het tarief te stellen, evenwel bij eikander verzameld. Het hoofd- artikel en al hetgeen in vorige tarieven daaraan werd geregtvaardigd staan thans bij eikander, onder aanwijzing van het invoerrecht daar- van verschuldigd. Bij de behandeling van het tarief door den wetge- ver heeft de zaak daardoor aan duidelijkheid gewonnen en is zij gemak- kelijker te overzien. Zoo als de voordragt nu is ingerigt, omvat het tarief bij den hoofpost inderdaad alle vroegere geregtvaardigde artikelen, welke aan belasting onderworpen zijn. De renvoojen, welke in het bestaand tarief verwijzen naar artikelen die thans zijn of wor- den vrijgesteld, worden natuurlijk uit het wetsontwerp weggelaten. Wensch men te weten of eenig artikel belast is en waar, men sla de alphabetische lijst op, bij het wetsontwerp overgelegd, en zal daar aan- gewezen zien waar het artikel in het tarief staat. Het schijnt geens- zins noodig die lijst officieel aan de wet toe te voegen. In de wet selve zou daarvoor bezwaarlijk eene plaats zijn te vinden. Om bij de wet aan

de geopperde bedenking te gemoet te komen, zou men al de namen, welke nu in het tariefs-ontwerp voorkomen, alphabetisch achter elkaar moeten rangschikken en achter elk artikel het recht uitdrukken, hetwelk thans alleen achter den hoofdstip is gesteld. Of het tarief daardoor gemakkelijker zou zijn te overzien, moede de regering bevestigden. Bovendien behoeft men zich in die opzigt over den vorm der wet niet zoo zeer te bekommeren. Voor het dagelijksch gebruik zullen al spoedig ten behoeve van het publiek zoodanige uitgaven van het tarief vermindern, als daaraan behoefte kan worden. Het H. S. D. wordt daartoe toch niet gebezigd. De Regering wil daarbij ook gaarne de toezegging geven, dat zij bij het in werking treden der wet zal zorgen dat een alphabetisch tarief voor het publiek verkrijgbaar zij.

Chemicalien. Bij nadere overweging van dezen post heeft de Regering gemeend dien eenigzins te moeten wijzigen. De uitdrukking: "met alcohol of gedistilleerd zamengesteld of daaruit bereid", heeft in den laatsten tijd twijfel doen ontstaan, welke vloeistoffen hier meer bepaaldelijk bedoeld worden. Ook worden in dien post een de cologne (een van de carmes en van d'arquebussie) genoemd, terwijl andere alcohol bevattende vloeistoffen, die evenzeer onder dezen post vallen, worden verzwegen. Het schijnt daarom verkieslijker de genoemde drie artikelen weg te laten en in het algemeen te spreken van chemicalien, verpooten, reukwaters en alle andere vloeistoffen, welke alcohol of gedistilleerd bevatten en bij het tarief of bij de wetten op de accijnsen niet in het bijzonder belast zijn, waardoor het niet meer twijfelachtig kan zijn, welke vloeistoffen tot dien post behooren en het overbodig wordt, enkele er van afzonderlijk op te noemen. Door deze redactie zouden echter de thans in het voorstel reeds genoemde artikelen, camphine en chloroforme, die geen alcohol bevatten, onbelast blijven. Evenzeer zou zij het geval zijn met enkelvoudige en zamengestelde aethers, waarvan alcohol de grondstof uitmaakt, en met houtgeest en andere alcoholen, welke door de ambtenaren bij den invoer niet van vloeistoffen, met gewonen alcohol bereid, zijn te onderscheiden. De post is daarom zoodanig aangevuld, dat ook deze artikelen daaraan begrepen zijn, en de daaromtrent bestaande bezwaren uit den weg worden geruimd.

Hout. Aan het denkbeeld in het verslag omtrent dit artikel geopperd vindt de Regering geen bezwaar toe te geven.

Huiden. De reden waarom de post huiden geregeld is, als nu vastgesteld zijn te vinden in N. 3 van XI, stukken der Kamer 1858-1859. Later is gebleken, dat het regt van 5 pCt. op gelooide huiden werkelijk nog tot 4 pCt. kan worden teruggebracht. Wilde men thans verder gaan en algemeen op nieuw het regt van 2 pCt. aannemen ook voor gelooide huiden, dan zouden dezelfde bezwaren zich op nieuw voordoen, welke vroeger niet ten onrechte geleid hebben om het verschil te maken, hetwelk thans tusschen de eerste en tweede rubriek van dezen post bestaat. Men mag daarbij tevens niet uit het oog verliezen, dat de leerprijzen nog niet weder gedaald zijn tot hun vroeger normaal peil. Maar de Regering heeft toch eene wijziging in den post aangebracht. De omschrijving van de eerste rubriek huiden met de daaraan tegevoegde noot deed de vrees ontstaan dat daaraan te ruime uitwijking zou worden gegeven en daaruit bij de toepassing moeilijkheden zouden gebreken worden. Iedere soorten, welke slechts aan 2 pCt. der waarde onderworpen moeten zijn, zouden al ligt, bij verbeerde opvatting van de noot, aan een regt van 4 pCt. onderworpen worden. Bij de nota van wijzigingen is daarom deze rubriek gewijzigd en de nota vervallen. De Regering vertrouwt dat de post, op deze wijze geregeld, alle bezwaren zal doen verdwijnen, welke nog niet al te ruim toegelaten van de eerste rubriek met grond zijn geopperd.

Manufakturwaren en stoffen. De Regering kan noch het bestaande regt op de manufacturen behouden, noch gehoor geven aan den wensch van onderscheidene leden, om de overgangstermijnen van het voorgaande voorstel voor wollen manufacturen voor te stellen. De argumenten tegen een en ander zijn bekend. Zij behoeven hier niet op nieuw te worden vermeld. Ook is er reeds vroeger meermalen op gewezen, dat er tusschen wollen manufacturen en aardewerk groot verschil is, en dat voor het toepassen van de overgangsbepaling ten opzichte van het laatste artikel ook op wollen manufacturen geen reden is te vinden. Het bestaande regt op aardewerk, men moge al over het juiste cijfer der daarin gelegen bescherming twisten, is onmiskenbaar een veel sterker beschermend regt dan dat op wollen manufacturen. De bescherming, thans voor de grootste wollen manufactuursoorten in het invoerregt gelegen, kijmt volgens de mededeeling van eene betrokken en beregde kamer van koophandel en fabrieken op verre na niet tot het bedrag der bescherming, thans zelfs bij lage raming door het tarief aan aardewerk geschonken, en er bestaat dus geen de minste reden om in dit ongelijkaardig geval eene gelijksoortige overgangsbepaling voor te dragen. Het is der Regering dan ook aangenaam te vernemen dat de meeste leden het voorgestelde regt eene wettelijke verbetering in het nieuw aangeboden ontwerp hebben genoemd. Doch, niet het bovenstaande kan tevens blijken, dat daarin geen grond kan worden gevonden om ook de overgangstermijnen voor aardewerk in te trekken.

Ten opzichte van het invoerregt op de linnen moet worden opgemerkt, dat dit regt, zwaart niet wordt voorgedragen om eene men erkent het noodloze bescherming voor de linnenwerijden te versnemen. Dat regt is een suiver fiscaal regt en wordt voorgesteld, omdat er geen gezonde reden pleit voor het belasten van alle andere manufacturen met een regt van 5 per cent en de linnen alleen met een regt van 1 per cent; gezwegen nog van de groote moeilijkheid welke daardoor op nieuw zou geboren worden uit de beslag van een verschillend regt voor verschillende manufacturen; welke moeilijkheid zich tenzond bij de gemengde stoffen uit linnen en andere bestanddeelen zou voordoen. De Regering acht het een groot voordeel en verdienste van hare voordragt, dat juist alle verwante artikelen gelijk zullen belast worden, waardoor ontpelbare nietsbeduidende verschillen, die intusschen hoogst belemmerend zijn voor het publiek, werden afgesneden. Al dit ongerief op nieuw in het leyen te roepen door een ander regt voor linnen aan te nemen moet de Regering daarom ten sterkste ontraden, te meer daar inderdaad geene overwegende reden ten vooree van dit verschil in regten kan worden aangevoerd.

Peper en in het algemeen alle Specerijen. Tegen het voorgestelde consumtiereg op deze artikelen wordt op zich zelf geene bedenking ingebracht, maar men wijst er op, dat de daaruit voortvloeiende winst onwettelijk, om die goederen in het enterpot te behandelen en te sorteren, al licht tot een minder uitluitend verkeer naar Nederland kan worden geleid. Deze stelling, waarvoor geen grond wordt bijgebracht, is minder verklaarbaar. Indien men thans de specerijen, voor het buitenland bestemd, eerst in Nederland met voordeel ter markt brengt, dan zal de daaruit voortvloeiende winst in het enterpot in het enterpot behandeld en gesorteerd worden. Dat in de eerstvolgende jaren in deze belasting voor de specerijen weinig of geen voordeel te wachten is, aangezien van sommige specerijen in het vrije handelsverkeer een zoo aanzienlijke voorraad is, dat in de consumtie voor langen tijd genoegzaam voorzien zal zijn, is een tijdelijk bezwaar, waarvan men den duur wel eenigzins schijnt te overdrijven; maar het argument bewijst bovendien te veel, want het zou op menig ander artikel evenzeer toepasselijk zijn, waarvoor het regt hooger gesteld wordt dan het bestaande. Is de opmerking evenwel gegrond, dan zal daaruit het voordeel zijn af te leiden, dat er voor den handel in dit artikel niet te plotselinge overgang zal plaats hebben tot den toestand, door dit ontwerp beoogd. Gebrek aan koopers voor binnenlandsch verbruik en mindere opbrengst op de eerstvolgende veilingen ten gevolge van het voorgestelde, ten slotte dan toch voor dit luxe-artikel vrij onbeduidend regt, vrees de Regering niet, en zij vindt dan ook in het verlag geene voldoende redenen om de invoering van dit regt achterwege te laten.

Pruimen en rozijnen. De afdoende grond tot verhooging van het regt op deze artikelen ligt daarin, zoo als reeds boven bij krenten is gezegd, dat, zoo eenig voorwerp, zeer zeker deze het overigens reeds uiterst matig consumtiereg van ongeveer vijf per cent der waarde zonder bezwaar kunnen dragen. De belangen van de kleine reederijen kunnen daardoor niet gekrenkt worden, want het is niet denkbaar dat de voorgestelde verhooging grooten invloed op het verbruik dier artikelen zal kunnen uitoefenen.

Staalwerk. Bij dezen post is eene bijvoeging gemaakt, omdat in den laatsten tijd geen twijfel is geresen, of onder vrijstelling van spoorstaven onder den post ijzer, tevens wel begrepen waren de stalen staven en de stalen lasch- en verbindingaplaten voor spoorwegen.

In vele gevallen zal de staalraad niet of moeilijk bij den invoer te onderscheiden zijn van ijzerdraad, en daar het laatste vrijgesteld is, schijnt het verkieslijker, ook aan staalraad den vrijdom toe te kennen. Het ontwerp is in dien zin gewijzigd.

Stroop. De Regering heeft de geopperde bezwaren tegen de verhooging van het regt tot het cijfer van 7 8 voor de gewone melasse in ernstige overweging genomen. Zij heeft daaromtrent de Kamers van koophandel en fabrieken te Amsterdam en Rotterdam nog nader gehoord. Beide die kamers hebben de vrees geuit dat, wierd het voorstel omtrent de melasse, zoo als dit thans in het ontwerp voorkomt, wet, de handelsbeweging, in den laatsten tijd ten gevolge van den aanvoer van melasse tusschen Nederland en Amerika toegenomen, terstond zou worden gestuit. Voor de gewone melasse zou het regt van 7 8 werken als een verbod. Eene zoodanige uitkomst zou de Regering ten hoogste betreuren. De artikelen, welke voor Nederland eene handelsbeweging in de bovengenoemde richting kunnen doen, zijn niet menigvuldig. De melasse, in de laatste jaren een van de voornaamste dier artikelen geworden, van die handelsbeweging uit te sluiten, daartoe kan de Regering niet overgaan, en zij heeft daarom hare voordragt in dien geest gewijzigd dat, in verhouding tot de andere regten voor stroop en melado, de gewone melasse aan een invoerregt wordt onderworpen, onder de werking waarvan de invoer van dit artikel zal kunnen blijven geschieden. Daartoe heeft zij te gereeder kunnen overgaan, omdat inderdaad de invoer van gewone melasse tegen het thans voorgestelde regt aan den suikeraoijing niet te kort doot. Dat artikel toch is minder te beschonwen als een surrogaat van suiker of stroop, dan wel van honig. Vooral wanneer er weinig honig in den handel is, wordt de gewone melasse het meest gebezigd. Op deze wijze heeft de Regering aan de in het verslag gemaakte bedenking kunnen te gemoet komen.

Bij dezen post is voorts nog eene bijzondere bepaling gevoegd. Men wenscht hier te lande gedistilleerd te vervaardigen uit melasse. Daartoe kan men echter niet overgaan, wanneer van de grondstof het bij het tarief vastgestelde invoerregt moet worden betaald, en men heeft daarom reeds gevraagd, dat hier te lande hetzelfde zou worden toegestaan als in Frankrijk en België, waar vrijdom wordt gegeven van invoerregt voor de melasse, waaruit gedistilleerd wordt gesookt. Bezwaren bestaan daartegen niet. De maatregelen tegen misbruik zijn mogelijk, en er behoeft daarbij geene vrees te bestaan, dat de melasse tot iets anders gebezigd zal worden, dan waartoe zij bestemd met vrijdom van regten is ingevoerd.

Vruchten. De Regering kan de verzekering geven, dat de maatregelen tot het wegnemen van belemmeringen bij den doorvoer van versche vruchten uit Duitschland geen bezwaren voor de belanghebbenden zullen opleveren. De zaak zal binnen kort worden geregeld en daardoor zal alzo elke bedenking niet alleen tegen het voorgedragen, maar zelfs tegen het bestaande regt op versche vruchten uit den weg zijn geruimd.

De voorgestelde wijziging omtrent de vruchten in stroop en suiker heeft de Regering in de nota van wijzigingen opgenomen.

Walvischbaarden. Aan het bij dezen post geuit verlangen is voldaan.

Art. 3a. Ook aan deze zinnaede is eene nieuwe tijdsbepaling toe gevoegd.

Art. 4. De opvatting van het woord *opgebracht* is juist. Om allen twijfel te vermijden, is het woord echter veranderd in: *betaald*. — Door dit artikel wordt geenszins verboden, de bedoelde goederen bij de terugkomst op entrepôt in te voeren.

De vrijdom van regten en de betaling van den accijns komt eerst in aanmerking bij den invoer tot verbruik. Om die goederen, waarvoor veelal reeds vóór den uitvoer crediet voor den accijns is genoten, nogmaals op crediet te doen nemen na de terugkomst, daartoe schijnt geen voldoende reden te bestaan.

De accijns zal moeten betaald worden tot hetzelfde bedrag als waar-

voordeden uitvoer afschrijven van de restitutie is gegeven goederen worden daardoor gebracht in denzelfden toestand als het waren vóór de invoer, maar linnen's lauds voor het verbruik gebleven.

Art. 6a. Het schijnt niet verklaarbaar waarom het minder eenzijdig het vóórgevoegde artikel dezer voordragt zou zijn, artikelen tabak en specerijen ook uit de Nederlandsche koloniën, het niterat matig consumtiereg te hebben, en deze goederen, elders vóórgevoegd, niet te worden belast, en toch wel geen vrijgevig beginsel zijn, op die artikelen een d'iel regt te leggen, wanneer zij van elders komen dan van derlandsche koloniën. Bij de keus om alle te belasten of alle te stellen, behoefde men overigens niet te aarzelen, nu het twee artikelen gold, welke uitnemend voor belasting geschikt waren.

Nopens de tweede vrijstelling van art. 6, hier bedoeld, schijnt misverstand te zijn ontstaan. Deze bepaling is niets anders dan geen sedert 1845 onder §. 7 van art. 8 van de wet, het tarief gaande, bestaat. Door goederen, die voor 's Rijks rekening uit de zeeische bezittingen van den Staat binnen het koninkrijk werden gebragt, zijn evenwel nooit gouvernements producten uit Oost-Verstaan. Dergelijke zin is nooit aan die § 7 gegeven. Maar men dit artikel uitsluitend toe bij den in- en uitvoer van goederen, die de publieke dienst behoorende, hetsij voor het Departement van Nijs, of voor dat van Marine of van Oorlog werden verzonden of gebragt. Het is echter niet te ontkennen, dat het bedoelde misverstand in de woorden van het artikel grond vindt, en de Regering daarom geen het minste bezwaar, om de bepaling uit de wet te laten, de wijl na het afschaffen van de uitgaande regten de toezing van het bedoelde artikel uiterst zeldzaam is geworden.

In de algemeene bedenking, ten slotte door sommige leden gebragt tegen de gelijkstelling der vlaggen bij den aanvoer hier te lande van goederen uit de overzeesche bezittingen, deelt de Regering uit de Memorie van Toelichting kan blijken, dat de bescherming dit opzigt voor de Nederlandsche schepen bijna niet meer te behouden heeft, en dat dus met het opheffen van die bescherming niet wordt ontnomen. De Regering moet dan ook ten sterkste betwijfelen of men hier met eenigen grond kan zeggen, dat door het voorged. ontwerp de mededinging voor de Nederlandsche scheepvaart nood vermeerderd wordt.

Lit. t. De bepaling is in den zin van de opmerking aangegeven. Het is echter noodig haar te beperken tot goederen, die buitenslands eenige herstelling moesten ondergaan. Bij uitbreiding tot ieder werkling zou het al ligt onmogelijk worden bij den weder-invoer identiteit der voorwerpen te onderkennen.

Art. 14a. Het artikel is in den zin der gemaakte aanmerking gewijzigd.

Art. 17. De Regering vindt geen bezwaar om het artikel te veranderen, dat de teruggave van betaalde regten, welke bedoeld wordt, niet meer kan plaats hebben uit kracht van Koninklijk besluit. Verder te gaan en de bepaling, welke thans de bestaande wet is overgenomen, geheel te doen vervallen, kan de Regering niet aanraden. Er kunnen zich omstandigheden voordoen waarbij van de bevoegdheid, in dit artikel gegeven, moet kunnen worden gebruik gemaakt. Het artikel geeft overigens de nood waarborgen, dat dit niet onnoodig of willekeurig zal geschieden.

Art. 18. De bepaling is in den zin der aanmerking gewijzigd.

Art. 20. Het doet der Regering genoegen, dat een zeer groot aantal leden zich verheugde over haar voorstel omtrent de lommen, vóór door de bestaande verderfelijke, de grensbepaling meer en meer demoraliserende belasting, ten minste gedeeltelijk uit het Nederlandsche tarief zal verdwijnen. In het verslag wordt een verder debat over dit onderwerp noodig geacht; de zaak is van alle zijden zoodanig toegelicht, zij voor eene eindbeslissing alreeds vatbaar is, en de Regering zich mitsdien ook ontalagen achten nog nader aan te wijzen waar zij zich niet kan vereenigen met het gevoelen van eenige leden die meenden dat de vermindering zou blijken niet ver genoeg zijn uitgetrekt, en daarom het regt geheel wenschten te doen dwijnen, of met dat van de kleine minderheid, die het bestaande behouden of slechts trapsgewijze tot het nu voorgestelde wenschte te komen.

Ten opzichte van de wollen lommen heeft de Regering gemeend aan het daaromtrent in het verslag uitgedrukt verlangen te kunnen voldoen. Bij nadere overweging is ook zij van meening, dat het plotseling vrijstellen, ofschoon dan wellicht niet doodlijk voor kunstvol-fabrieken, toch gevaarlijk zou kunnen zijn. Dit gevaar wordt afgewend door het uitvoerregt op de wollen lommen in denzelfden maatstaf te verminderen als de katoenen lommen.

Voor het behoud van eenig uitvoerregt op oud touwwerk bestaan geen reden. Dit artikel is hier te lande in zeer groote hoeveelheid voorhanden en voor vele werkkriftingen van liefdadigheid is bestaande regt gebleken uiterst bezwaarlijk te zijn.

De Regering heeft voorts niet in de bedenking, door sommige leden gebragt tegen de vrijstelling op den uitvoer van vee, knoken en beenderen. Zoo het al mogt kunnen worden aangenomen dat een uitvoerregt van 50 cents op het rundvee de werking van den accijns op geslagt kon temperen, hetgeen niet aanneemelijk schijnt, dan is dit argument zeker toch niet geldig voor het uitvoerregt op varkens, schape en lammeren. De baten vóór de schatkist vertrouwt de Regering de opbrengst van andere artikelen door hare voordragt te zullen vergoeden.